Ч. 238. Второк 21 жовтня (3 падолиста) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і на зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Демонстрациї студентскі в Будапешті і Відни. — Мукден знову в російских руках. — Офіцирскі непокої в Сербії.)

На Угорщині вже о стілько настав спокій, що одна партия, ліберальна, лагодить ся знову до обнятя правліня в свої руки, а друга, кошутовців до дальшої опозиции. Скоро мадярский парлямент збере ся, побачимо, хто буде сильнїйший. А поки-що взяла ся академічна молодїж робити демонстрациї. Кілька сот студентів внаслїдок друкованої відозви зібрало ся було в суботу вечером, щоби зробити ґр. Апонїєви і єго прихильникам демонстрацию за те, що они позістали і дальше в ліберальнім клюбі та відступили від національних і войскових бажань. Студенти хотїли зробити збори в університетї, але коли прийшли, застали браму замкнену, а ректор заявив рішучо, що не позволить на демонстрацию в університеті. Тоді студенти уставились перед університетом і стали викрикувати „абцуґ“ всїлякім немилим їм особам, аж з'явила ся поліция і завізвала їх, щоби розійшли ся. Коли студенти зачали ставити опір, виступило множество поліциї із сусїдних улиць, обступили студентів і арештували 60 а прочі повтїкали. На тім закінчила ся демонстрация.

Подібну демонстрацию, але з иньшої нагоди зробили віденьскі студенти перед ратушем. Посли на долїшно-австрийский сойм з табору Люеґера, посадника міста Віднявя, отже антисеміти, виступили дуже остро против професорів медичного видїлу за то, що они роблять свої досьвіди не лиш на зьвірятах, котрі страшно мучать, але також і на людях, котрих заражують всїлякими поганими хоробами. Професори почули ся тим оскорблені і відмовили сойми права мішати ся до справ університетских, а пос. Люеґер поставив тоді в соймі внесенє, щоби всї внесеня, запитаня і цїлу дебату в сїй справі видрукувати окремо і розкинути масами в народї. Отже та справа стала ся причиною демонстрациї студентів. Перед ратушем зібрало ся онегди яких 700 до 800 студентів і почали там викрикувати. Тоді явила ся поліция і розігнала демонстрантів, а кільканайцять з них арештувала.

Мабуть за надто скоро вийшло на верх, длячого цар Николай став в Европі такий дуже миролюбивий і длячого Росия з таким горячковим поспіхом старає ся придбати собі союзників. Справу пояснить найлїпше слїдуюча депеша, яка наспіла нинї з Пекіну:

Правительство хіньске — сказано в депеші — занепокоєне дуже тим, що **Р о с и я** заняла знову місто **М у к д е н** (столицю Манджуриї) і звернуло ся до заграничних послів о раду. Після вістий, які наспіли до хіньского правительства, **Р о с и я н и ч и с л о м 1500 о б с т у п и л и в М у к д е н ї п р а в и т е л ь с т в е н н и й б у д и н о к, з а м к н у л и б р а м и і в и г н а л и х і н ь с к и х у р я д н и к і в.** В Мукденї і охрестности стоїть залогою 30.000 Хінців. Хіньскі команданти в Манджуриї одержали наказ не ставити опору, щоби не прийшло до проливу кровя. Обставини, серед яких прийшло до занятя Мукдену, були такі: Росияни уживали в своїй службі поліцийнїй знаного ватажка розбишаків. Хіньске правительство домагало ся кілька разів виданя того розбишака. Недавно тому Росияни дїйстно видали єго, а один з хіньских офіцирів зарубав єго сейчас без дальшого переслуханя. Внаслїдок того зажадала Росия страченя того офіцира. Хіньске правительство хотїло лиш укарати єго вигнанєм з краю, але знов російске правительство не хотїло на то згодити ся. Якраз вели ся переговори в сїй справі, коли правительство російске приказало заняти Мукден.

Король Петро сербский і єго правительство мають клопоти з офіцирами. Сими днями арештовано підполковника Михайла Янковича,

10)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Меррі'ого).

(Дальше).

Отець і син ішли мовчки серед запашного весняного вечера дорогою. Крім слів „добрий вечер“ висказаних до одного двох робітників, повертаючих з роботи до дому і короткої розмови з жандармом про найновійші події, нї один з них не відозвав ся. Оба немов потонули в слїдженю і любованю мовчаливої природи.

Ні старий, ні молодий не могли собі пояснити впливу, який робила на них тиха, спокійна ніч. Оба чули і розуміли, що з ними робить ся якась невитолкована зміна.

Мешканє сьвященика було положене недалеко побіленої каплицї, котра з окружаючими єї ясними нагробними памятниками немов нагадувала на суєту сего житя. Дійшовши сюди, полишив Антін вітця і обіцяв з поворотом поступити по него, а старий застукав в двері мешканя о. Гулїгана.

Він пробовав відсьвіжити в своїй памяти добре уложену бесїду, котра мала би представити єго в менше засоромлюючім сьвітлї, але коли опинив ся перед сьвященником, забув всї передше уложені слова і без всякого вступу міг висказати лише бажанє, яке наповняло цїлу єго душу:

— Отче, любий отче, відберіть від мене присягу!

Отець Гулїган уживав саме рідкого збитку, що по довгім, томлячім дни в віддалених вогких каплицях грів собі ноги коло огня.

З оправданим зачудованєм глянув по над очищі; він уважав вже від давна Мурфі'ого як страчену вівцю, котра з недостачі сильної волї, чи задля нерозуму не може іти простою стежкою. Він майже вже перестав упоминати єго і чув, що мусить вдоволити ся, щоби ту паршиву вівцю аж тоді нагнати до череди, коли над нею обійме сторожу смерть.

Не раз, нї, сто разів пробовав отець Гулїган намовити того чоловіка і просьбою і погрозою до зложення присяги і за кождим разом стрітила єго відмова; навіть коли Мурфі ішов затачаючись з Баллїкінкопе, або коли єго цїлком пяного витягали жандарми з коршми і він мав відповідати за полишену без догляду на дорозї фіру, або коли вкінци за єго пиянство засуджував єго той самий суд, котрого почетним членом він був, то й тоді нїяка сила сьвіта не була би єго наклонила заприсягти від горівки. Він платив свою кару і був може кілька місяців трохи осторожнїйший; аби справдї рішучо поправити ся, він нїколи не старав ся.

Отець Гулїган зложив ґазету і підняв ся.

Подав руку Мурфі'ому, щиро єї стиснув і сказав:

— Лїпшої новини, Роді, не чув я вже від кількох місяців. Сїдай, сину і оповіджь менї всьо, а я виставлю тобі між тим членьску карту.

З великою добротою і нїжностию улекшив старий сьвященик Родіому, щоби висказав перед ним всьо, що єму лежить на серци, та щоби зложив заяву, що хоче поправити ся.

Правдивих причин, які викликали в нїм ту зміну, Роді не виявив сьвященикови а той був надто уважливий, аби про те питати, до чого єго парохіянин не хотів єму добровільно признати ся.

Однако він досить довідав ся, аби з того зміркувати, як стоїть цїла справа.

Мурфі'ому було жаль кривди, яку зробив синови, а бажанє змінити спосіб житя переважило всьо инше.

— То буде тяжка борба для тебе, Роді — остерігав єго сьвященик, коли скривлені, дрожачі пальцї чиншівника писали на карті ще тяжше як звичайно імя „Родольфус Мурфі“, чим зобовязував ся від дня підписаня карти не уживати цїлий рік нїяких горячих напитків. — Однако я думаю, що вкінци ти таки побореш. Держи ся перших кілька тиждинів здалека від міста і від тої перехрестної коршми. Працюй пильно і ходи кождої недїлї на службу Божу, а коли би тобі треба було, чи в день чи в ночи, не надумуй ся, лише приходи до мене, а я подам тобі поміч. Однако мусиш просити Бога і Пречисту Діву о силу і витревалість. Коли почуєш, що наближає ся покуса, змов „Отче наш“ або „Богородице Діво“, а можеш бути певний, що она відступить від тебе. Я хотів би ще нинї вечером поговорити з Антоном, пришли его до мене, заки пійде до дому і зажди на него на долинї з старої Амни.

бувшого ще перед кількома місяцями войскового аташе у Відни, за то, що він хотів викликати в Сербії революцию. Якийсь офіцир зробив донос на него і розповів, що Янкович говорив з офіцирами о тім, що треба позбути ся убийників короля, що треба роздавати відозви між офіцирів по всіх ґарнізонах, особливо же треба післати аґітаторів до Ниша, бо ся кріпость повинна дати початок до войскової акциї. Міністерство війни веде тепер слідство против Янковича і справа може би була притихла, бо з Янковича зробили чоловіка несповна розуму, як би не арештовано знов другого офіцира Лонткевича, котрий вже раз був вмішаний в справу заговору, а навіть відсидів кару 30-дневного арешту. Той Лонткевич зайшов до кріпости, де сидять тепер засуджені офіцири і чекав тут, аж їх випустять на прохід і тогди повідбирав від них якісь листи. Жовнір, що то видів, дав знати командантови кріпости, але коли той прийшов на місце, вже не застав Лонткевича. Майже 2 години шукали за Лонткевичем в кріпости, аж остаточно знайшли его схованого в дровітни і арештовали. Здає ся, що заносило ся на новий заговір.

Новинки.

Львів дня 2-го падолиста 1903.

— **Маршалком ради повітової** в Старім Самборі вибраний о. Григорий Василькевич, греко-кат. парох в Лужку горішнім, а его заступником п. Стефан Созаньский, властитель більшої посілости.

— **Економічна нарада.** У Є. Е. Митрополита Шептицкого відбула ся оногди нарада в економічних справах, при участи пп. Барвіньского і Олесницкого, директора зелїзниць Вербицкого, директора гіпот. банку Лязаруса, д-ра Колїшера, Дзївіньского, Бачевского, д-ра Стесловича і д-ра Баталїї. На основі проекту дир. Вербицкого, уложено квестіонар до парохів руско-кат. епархії львівскої в справі дотеперішної управи і переробки лену і коноплї у східній Галичині. Відповіди на сей квестіонар доставлять материялу в цїли піднятя ширшої акциї для піднесеня управи та переробки промислових ростин. Др. Баталїя звернув при тім увагу, що краківске рільниче товариство займає ся інтензивно справою управи лену в західній Галичині, та що було би вказаним зазягнути там інформаций про дотеперішну акцию та зроблені досьвіди. Обговорено дальше справу орґанїзациї торговлї і вивозу покладків та дробу. Взагалї всї годили ся на се, що було би пожаданим, щоби сельскі крами та торговлї заняли ся скупованем покладків на більшу як доси скалю в комерциялльний спосіб та лучили ся опісля в повітові, чи окружні звязки торговельні, котрі би зібрані крамарями покладки, в більших скількостях продавали на експорт, гуртівникам. Потреба рівнож розпочати виховавчу акцию в напрямі піднесеня раси дробу, улїпшеня способу торговлї та кормленя, як також поученя людности, як взагалї належить обходити ся з покладками, як артикулом торговлї. Стверджено також, що в наслідок холери дробу в Росиї і замкненя российско-нїмецкої та российско-австрийскої границї для российского імпорту дробу, попит на галицкий дріб з сторони Німеччини останними часами незвичайно зріс, супроти чого квестия обниженя автономічного цла нїмецкого на дріб є в принятім трактатї торговельнім ще більше актуальною. Подібно як що-до покладків дав би ся з'орґанїзувати також збут инших убічних продуктів сїльского господарства, що супроти конечної зміни систему господарства, а перед усїм супроти щораз труднїйших условин управи збіжа стає ся щораз більше господарчою квестию першорядного значіня.

— **З Станиславова** пишуть: Ранений в часї онодгашних розрухів 17-лїтний робітник Брікнер помер ночию в шпитали, а его тїло перенесено до кістниці на жидівскім кладовищи. Там похоронили его по полудни. Постріленйй Ґотфрід, котрий єсть учеником промислової школи а не ґімназияльним, має ся лїпше і незабаром вовсім виздоровіє. Жандарм, котрий вистрілив до товпи, толкує ся тим, що зробив се у власній обороні. З арештованих участників в розрухах 20 відставлено до суду, де будуть відповідати о злочин публичного насильства. Розправа против академика Закшевского відбула ся перед звичайним трибуналом, котрий засудив его на 20 кор. гривни.

— **Просьба.** Посол Юл. Романчук оповіщує таку просьбу: Збираючи материяли до критичного видания поезий Шевченка, прошу всїх, у кого є які рукописи, давнїйші або рідкі видания і т. и., позичити менї на короткий час, а я готов дати всяку поруку, якої-б хто жадав, що зверну па час і без найменшого ушкодженя. Розуміє ся, всякі кошти пересилки я сам поношу. *Юл. Романчук*, у Львові ул. Кампіяна 5 (а в часї засїдань ради державної Wien Abgeordnetenhaus).

— **Огнї.** В місцевости Ґурне, кольбушівского повіта, згорів дня 23-го жовтня деревляний парохіяльний костел з цїлим внутрішним устроєнем. Шкода виносить до 40.000 кор. Причина пожару незвістна.

— **Утїкли з арешту** суду повітового в Дрогобичи в ночи на 27 жовтня вибивши дїру в мурі, два небезпечні злодії, що були в слїдстві, а то: Олекса Дучик, робітник з Борислава і Гринь Щипель з Березця коло Комарна. Того Щипеля зловив поліцияит Тома Лехович в Самборі дня 30-го жовтня в хвили, коли добував ся до одного склепу.

— **Самоубийство фабриканта.** З Праги доносять: Фабрикант паперу Айхман, котрого урядник Кухенмайстер стальшував векслів на пів мілїона корон, допустив ся в пятницю самоубийства.

— **Добре будовали.** Через річку Частівку в Люблині будовано від довшого часу міст на цементових склепінях. Сими днями будову докінчено і міст мав бути відданий до публичного ужитку. Однако міст той, що коштував місто 15.000 рублів, завалив ся дня 23 жовтня о годині 5-ій по полудни. Годить ся замітити, що причиною катастрофи мусить бути якась велика недбалість зі сторони підприємців, бо той міст валить ся вже другий раз. Именно при кінци серпня, коли міст був вже на укінченю, так зарисували ся его причілки, що треба було его розібрати.

— **Ювилей Лисенка.**, Ювилейний комітет Лисенковий уконституював ся 29 жовтня. Всї львівскі институциї і товариства рускі як і редакциї вислали своїх відпоручників до комітету в силї 28. Головою ювилейного комітету вибрано одноголосно радника Анатоля Вахняни-

---

— Отче — відозвав ся Роді і задержав ся в дверех — отче, чи то правда, що кождий чоловік повинен для свого власного тїла і крови робити як найменше? То чейже природно.

— Так, очивидно, і найлїпше що ти міг зробити для себе самого, зробив ти нинї вечер і будеш так довго робити, як довго будеш придержувати ся присяги, яку ти нинї зложив в присутности ангела хоронителя.

— Так, дякую всечестнїйшому за вашу доброту. І то очевидне, що кождий чоловік повинен собі самому найлїпше робити — і по тих словах Мурфі замкнув двері і вийшов.

— Антоне — питав о. Ґуліґан молодого Мурфі'ого, коли той з капелюхом в руці не сьміливо стояв перед ним. — Антоне, знаєш що привело нинї вечером твого вітця до мене?

— Нї, всечестнїйший отче, не знаю.

— Просив мене, аби я відобрав від мене присягу на двайцять місяців.

— Слава Богу! А підписав карту?

— Підписав. І я надію ся, що при Божій помочи додержить присяги. Але він буде потребувати до того помочи і нїхто не зможе єму лїпше помогти, як ти. Жаль, що він був для тебе лихим вітцем, не дав єму спокою, будь-же ти єму добрим сином. Він під впливом подвійного жалю буде два рази пильнїйше працювати. Ти єго не спиняй. То зробить єму добре і тобі, мій сину. Я хотів вже від давна поговорити з тобою, Тоні. Погані вісти про твої учинки нічні донесли ся до моїх ушний. Гляди, сину, може нїхто не має такої охоти до польованя, як о. Ґуліґан, нї один хлопець не умів лїпше обходити ся з рушницею як він, коли ішов з своїм псом попри болота або вздовж лїса. Я не належу до тих, що зачисляють до сїмох головних гріхів зловлене на вудку пструга, або постріленє заяця. Однако крадїж уважаю за гріх — за тяжкий гріх. Так, Тоні, крадїж кріликів з лапок, які бідні люди заставляють на них, то поганий, підлий учинок і негідний честного хлопця. Возьми собі до серця ті слова, сину, а я надію ся, що більше нїхто не помовить тебе о такі погані річи.

Тоні червоний від встиду спустив голову. Сьвященик говорив поважно і нї одно єго слово не пійшло на марне.

— Нехай той вечер стане зворотною точкою в твоїм житю, так як з Божою помочию став нею для твого вітця. Покинь зле а научи ся дїлати добре, глядай мира і мирно жий.

Підніс благословлячи свою руку і молодець упав перед ним на колїна.

— Отче — хлипав він — менї вже аж надто сприкрило ся моє давне житє! Мене самого тягне до лїпшого. Бог сьвятий сьвідком, що нїколи не зроблю нічого злого, коли — коли — коли лише стане ся то, чого я сердечно бажаю.

— Чогож ти так сердечно бажаєш? — спитав сьвященик і поглянув на хлопця недовірчиво.

— Я гадаю — маю намір — сподіваю ся оженитись —

— Ах так, то ти того так сердечно бажаєш.

На лици добродушного сьвященика появила ся усьмішка. Він любив Антона, бо знав єго хороші хоч занедбані прикмети, тому та новина зацікавила єго.

— Але я не нарт, всечестнїйший, єї дїткнути ся, така она добра і хороша під кождим взглядом. Коли-б їй то що помогло, то я був би кождої хвилї готов принести їй в жертву своє житє. Она менї милїйше як сьвітло денне і нічні зірки. Менї здавалось би, що я король і навіть не мінявсь би з бурмістром Дублина, колиб она схотїла мене взяти.

— Ну, то всьо дуже красно! — Сьвященик затирав руки з вдоволеня. — Отже ти не послухав вітця що-до вдови Ґорман. — „Хлопчище залюблений по уши — думав він. — То зробить з него порядного чоловіка, коли всьо так єсть, як він каже“. — А хтож та дівчина? Чи она звідси?

Хлопець зірвав ся і хвильку мовчав, заки відповів хитаючи головою:

— Нї, она — з иншого ґрафства і на нещастє цїла справа ще непевна.

— Лише не трать часу на переговори про віно. Коли любиш дівчину, приступай з нею перед престол і зачинайте нове житє чисте і невинне не зважаючи на нїякі перепони. А тепер іди з вітцем до дому, Тоні, і помагай єму о скілько можеш. Коли би тягнуло єго надто до питя, то дай єму склянку червоного вина, але не більше. Червоне вино вже не одному помогло додержати обітниці. А тепер добра ніч!

— В ласцї Божій оставайте! Добра ніч, всечестнїйший отче.

„Надію ся, що она робітна і порядна дівчина“ — говорив о. Ґуліґан до себе, коли Тоні відійшов. — „На всякий спосіб хлопець очевидячки сильно залюблений в нїй, хто би она не була. І так повинно бути; тим лекше буде їй ним поводити. Часом при весїлях менї справдї близше до плачу як до сьміху. Наприклад той молодий Керан Дермоді виглядає невинно як новонароджена дитина і ще й вус не засіяв ся а женить ся з дочкою О'Дуна, великою і старою дївкою. Она має більше як сорок лїт. Аж мене затрясло. — Чи то єго власний вибір? — питаю вітця. — „Нї, отче духовний, він же ще дитина, слухає, що я єму велю. Він залюбив ся був в одній з дївчат О'Мунея, але я ще в час о тім довідав ся, що она дістане лиш двіста фунтів віна, а О'Дун дає пятьсот“. Мене лише дивує, що ті вінчаня випадають взагалї все ще так добре. Але справдї сердечно тїшу ся, що Тоні має трохи більше поезиї в собі.

на, заступником проф. Ілію Кокорудза, секретарем п. Мирона Масляника, скарбником п. Ів. Яремкевича. Комітет запросив ювілята до приїзду до Львова на ювилей на торжество, котре відбуде ся в днях 7 і 8 грудня сего року. На засїданю 29 жовтня рішено запросити всї укр.-рускі Товариства в краю до зложеня адрес ювилятови. Устроєня концерту в днї 7 н. ст. грудня поручено „Союзови співацких і музичних Товариств“ у Львові. Ювилейний комітет подїлив ся на три секциї, іменно на секцию, що займе ся устроєнем академії в полудне 7 грудня; секцию кватирункову для розміщеня членів поодиноких „Боянів,“ що возьмуть участь в концерті, і секцю пирову, що займе ся бенкетом, який відбуде ся по концертї. В склад першої секциї увійшли з вибору: проф. унів. др. К. Студиньский, адвокат краєвий др. Ст. Федак і проф. Іл. Кокорудз. До комітету кватирункового вибрано з правом кооптациї: п-ну Ем. Крушельницку, п. Йос. Доманика, М. Масляника, Білобрама, Ґресяка. До послїдної секциї вибрано: проф. Вітошиньского, Крижановского, Ґресяка і Яремкевича. Рішено вкінци просити Товариство педаґоґічне до заарранжованя представленя „Кози Дерези“ ученицями Інститута. Представлене се відбуло би ся 8 грудня. — При сїй нагоді просимо ще раз управи „Боянів“ в Коломиї, Снятиниї і Бережанах, щоби зволили в найблизшім часї відповісти на питаня, поставлені до них в письмі від Видїлу „Союза.“ Проби ґенеральні до концерту ювілейного відбудуть ся 6 н. ст. грудня (в недїлю вечером о 7 годині) і 7 грудня (в понедїлок рано). В полудне 7 грудня відбувась би академія, вечером о 7 годині громадний концерт, вітак пир, а 8 грудня (час буде означений пізнїйше) згадане представлене. Управу концерту зложено в руки о. Остапа Нижанковского. Боянам, що зголосили ся до участи в концерті, вислано вже весь хоральний репертуар. Проґрама концерту подрібна буде оповіщена в дневниках. — *Управа ювілейного комітету.*

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 2 падолиста. Є. Вел. Цїсар принимав вчера перед полуднем на авдиенциї спільного міністра фінансів бр. Буріяна. Авдиенция тревала три чверти години.

Копенгаґа 2 падолиста. Ґубернатор Крети, кн. Юрий грецкий виїхав нинї з Фреденборґа через Відень до Крети. У Відни задержить ся кн. Юрий через кілька днїв.

Венеция 2 падолиста. Адиґа залила місцевости Пояно і Пастріно і потопило ся богато людий. В многих сторонах Піемонту настала также повінь.

Трієнт 2 падолиста. В наслїдок великої злива ріка Адиґа і єї притоки дуже прибули. Ріка Сено перервала коло Роверето насип зелїзницї, в наслїдок чого перервана комунїкация з полуднем.

Надіслане.

V.

Найшов свій свого.

Антін умовив ся з вдовою Слеттері і єї дочкою, з огляду на те, що цїла дорога для одного коня була би за довга, що в роковий четвер рано буде вже ждати на них з вітцем в Баллікінкопе і звідтам повезе їх власною фірою до Кільманаґен.

Тринацять ірляндских миль з Бовін до Баллікінкопє і назад в однім дни була найдовша дорога, яку міг перебути кінь мс. Слеттері і тому Мурфі преоложили їй свій віз.

О девятій годині рано, в четвер дня двацять осьмого мая, Мурфі і она оглянувши в послїдне цїлий дім, удали ся прибрані в сьвяточні одежі в дорогу.

Навіть запаску мс. Конової мусїли оба оглянути і нова господиня дому заявила, що чиста і біла як сніг єї запаска перевязана під замараною, котру она здойме аж в послїдній хвили, коли вже мс. Слеттері буде мала надїхати. Проби мс. Конової, аби вітця і сина називати „пан“, випадали дуже сьмішно, бо звичайний спосіб називаня „Роді“ і „Тоні“ не сходив їй з уст. Однако обом мужчинам видала ся та обставина дуже важною і они на правду побоювали ся, що давна навичка Конової, коли би повторило ся в присутности мс. Слеттері, могла би мати дуже прикрі наслїдки і тому вже від кількох днїв мусїла бідна жінка наломлювати ся і при кождій промові називати їх „пан“.

Антін сам накрив стіл і о скілько его память сягала, старав ся притім наслїдувати накрите стола, яке бачив підчас одного пира в баллікінкопскій гостинници „Некоронована гарфа“.

По скінченій роботї глядів довго задумчиво на дїло своїх рук, а відтак вийшов до огорода, де цїлком ненадійно побачив останки давного зїльника, в котрім зацвило кілька родів цьвітів.

Нарвав повний оберемок нарцисів і незабудьок, злєжив з них дві китиці і вложив їх до обох ваз, що стояли на коминї. Одну з них лишив на коминї, другу уставив посеред стола.

— А не забудьте, бійте ся Бога, мс. Кон, на горячу воду, коли би дами хотїли умити ся і на рушник та кусник мила! — було его послїдне зарядженє.

— Не бійте ся, Тоні — пане Тоні, хотїла я сказати. Як лиш будуть мати охоту, то зможуть і уварити ся; повний котел води кипить в печи. І рушники лежать готові, а мило пахне так, що неодин би утїк від того.

Заможний сусїд Мурфі'ого, Мек Берней, виарендував недавно, бо лише перед кільома лїтами свою ферму від О'Конноля.

Мек Берней мав славу великого скупаря і був дуже нелюблений. Роді не просив его нї о визичене стайнї нї стодоли. За те пестро помальований візок, який мр. Берней недавно набув, звернув цїлу его увагу на себе.

Але аби его дістати, до того треба було не аби якої принади. Була нею чвертка зарізаної товстої вівцї, але позичене візка варте було того. В нагороду за той дарунок мав візок мр. Бернея і его кінь на окрему просьбу і лиш на той один раз представляти власність мр. Мурфі'ого. Позаяк Бернеї від недавна були в тїй околици і — як сказано були дуже скупі, то Роді не уважав потрібним говорити їм о цїли своєї позички. Для них вистали видумані байки про богатого свояка, в котрого очах Роді хотїв прилично представити ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6·40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).